

Ja, nu wenschte hij toch maar, dat zij 't eindelijk rond zou uitspreken. Die dubbelzinnigheid werd onhoudbaar.

De lust om 't haar bij deze gelegenheid brutaalweg te vragen, brandde hem op de lippen en toch . . .

Toch ging 't hem als den knaap, die vermoedt, dat hij aan een verderfelijke neiging offert. Niet wetende waar genezing te zoeken voor zijn kwaal, zou hij er zoo graag eens over praten; maar is overtuigd, dat hij uit eigen beweging nooit iets zal bekennen.

In zijn ontroering sprong hij op en ging vlak voor haar staan, wendde zich weder af en begon zenuwachtig heen en weer te loopen. Heele zinnen, netjes afgerond en fijn toegespitst, galmden hem door het hoofd. Telkens naderde hij om te spreken en telkens keerde hij terug, zonder een woord te hebben geuit.

„Mijn hemel, zou 't je nu zóó'n offer wezen, als je, voor de eerste maal sinds ons huwelijk, een paar dagen lang een logé hadt? . . . Hij zal je immers in 't geheel niet hinderen. Drie kwart van den dag ben jij niet t'huis en zal hij ook wel uit wezen. Zoo dikwijls zeg je: als 't voor jou een plezier is, dan zal ik 't doen. Je weet, dat ik die opofferingen altijd afsla; maar . . . wanneer je zoo weinig voor Siria over hebt, doe *dit* dan eens voor . . . *mijn* plezier.”

Dat was te veel. Blank verloor zijn zelfbeheersching zoo volkomen, dat hij ook zijn mooie vragende zinnen niet kon terugvinden.

„A! Zou 't dus voor jou zoo'n plezier zijn, als die romanheld hier een tijd lang over den vloer lag!”

„Een romanheld . . . Siria?”

Zij lachte, zooals een moeder over een naïveteit van haar kind lacht. Die lach deed zijn drift overschuimen; hij begon te schreeuwen.

„Ja, een romanheld, en mij heeft hij geen plezier gedaan met al de dwaze denkbeelden, die hij . . . die door zijn . . . zijn toedoen in je hoofd zijn opgekomen. Je zegt me niets, omdat je gelooft, dat ik toch niets begrijp. Ik ben er maar één van dertien in 't dozijn, hè . . .? Je onderschat me, hoor! Ik begrijp meer, dan je denkt en ik zeg . . . dat je beter hadt gedaan te blijven, zooals je was, toen we trouwden . . . ik bedoel eenvoudiger . . . prozaïscher . . . verstandiger . . .”

Hij voelde, dat zijn toorn hem medesleepte, dat hij ver ging, heel ver zelfs; maar toch ook, dat hij nog altijd niet zei, wat hij eigenlijk zeggen moest, om te vernemen, wat hij wilde weten.

En toen nu haar antwoord uitbleef, terwijl hij te vergeefs naar de doeltreffende phrase zocht in de verbijsterende dwarreling van zijn gedachten, ontviel hem plotseling een gezegde, waarvan hij zelf niet begreep, hoe 't juist nu op zijn lippen was geraakt.

Hij hoorde de woorden klinken, als kwamen ze van een derde.

„En dat zou ook wel gebeurd zijn, als je maar een kind hadt gehad!”

Gerechte God, wat zei hij daar?

Hij ontzette, als iemand, die, onmiddellijk na een verblindend licht, het